

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3SŽ/1/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016010002
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016010002.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpeného Mgr. Petrom Ďurčekom, advokátom a konateľom spoločnosti Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu č. RP/62/2015 zo dňa 10. novembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporcu č. RP/62/2015 zo dňa 10. novembra 2015 p o t
v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Navrhovateľovi ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500 € (päťsto eur) na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/62/2015 zo dňa 10. novembra 2015 odporca (ďalej aj „Rada“) ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) a h) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) postupom podľa ustanovenia § 71 zák. č. 308/2000 Z.z. rozhodol, že navrhovateľ ako účastník správneho konania č. 869/SKO/2015 porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z.z. tým, že na televíznej programovej

službe JOJ odvysielal dňa 27. 5. 2015 v čase o cca 09:53 hod. program Keby bolo keby 2, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritéria podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b) "vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie", podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. f) "expresívne vyjadrovanie" a podľa § 1 ods. 2 písm. g) "vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu, možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov", ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému označovania podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania, za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3.000 €, so splatnosťou do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na uvedený účet. Zároveň skonštatoval, že podľa § 64 ods. 5 cit. zákona: „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložíla.“

V odôvodnení rozhodnutia odporca uviedol, že oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi doručené dňa 14.09.2015, na základe čoho bolo začaté správne konanie č. 869/SKO/2015. Súčasťou oznámenia o začatí správneho konania bolo aj poučenie, podľa ktorého, pokiaľ účastník konania svoje procesné práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť, ak zhromaždené doklady a dôkazy sú dostačujúce, aj bez jeho stanoviska. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol aj prepis/popis skutkového stavu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že Rada poskytla účastníkovi konania možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia, navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom účastník konania bol zároveň poučený, že pokiaľ svoje práva nevyužije, Rada rozhodne aj bez jeho stanoviska. Navrhovateľ nereagoval ani na opakovanú výzvu doručenú dňa 5. 10. 2015.

V odôvodnení svojho rozhodnutia odporca popísal skutkový stav monitorovaného programu zo dňa 27. 05. 2015, vysielaného v čase od 09:53 - 10:59 hod., označeného podľa JSO ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov a uviedol, že v rámci posudzovania predmetu správneho konania sa bolo potrebné vysporiadať s kolíziou ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov. Poukázal na právny názor prezentovaný v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého, každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy. Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody. Pri posúdení kolízie dvoch základných práv sa používa tzv. test proporcionality, pričom Rada v súlade s rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR používa trojstupňový test proporcionality. Slobodu prejavu je teda možné obmedziť na základe kumulatívneho splnenia troch podmienok: obmedzenie musí vyplývať zo zákona, byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti a sledovať legitímny cieľ, ktorý vyplýva z čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Požiadavka zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, a teda vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného Ústavou Slovenskej republiky - mravnosti, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného či prístupovaného obsahu.

V tomto konkrétnom prípade by mala byť sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa zakotvenej v ustanovení § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z., sledujúc legitímny cieľ, ochranu mravnosti.

Posudzovaný program obsahoval scény, ktoré mohli obsahovať hodnotiace kritéria podľa Jednotného systému označovania programov: § 1 ods. 1 písm. b) - vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie § 1 ods. 2 písm. f) - slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie, § 1 ods. 2 písm. g) - vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne

gestá, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo diela alebo programu, možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov,

§ 1 ods. 3 písm. k) - slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo diela alebo programu, možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov.

Predmetný program obsahoval hodnotiace kritériá odôvodňujúce klasifikáciu programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, resp. nevhodného a neprístupného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Program bol označený ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov a bolo potrebné preveriť, či mohlo dôjsť k nesprávnemu uplatneniu JSO a tým k porušeniu § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z.

Odporca poukázal na ustanovenie § 1 ods. 5 JSO a uviedol, že čo sa týka kontextuálneho výskytu jednotlivých hodnotiacich kritérií (výskytu obscénneho, vulgárneho a expresívneho vyjadrovania) prítomné boli vo viacerých scénach predmetného programu. Kontext posudzovaných scén odporca podrobne rozobral.

Popísal napr. scénu zobrazujúcu policajnú fotografku, dokumentujúcu následky autonehody, pri ktorej zomrel muž, ktorého telo ležalo na zemi podložené čiernym igelitom, pričom v jej aute na ňu čakala malá dcéra, ktorá sa z okienka pozerá na mŕtvolu muža. Keď to uvidel kolega, zakričal: „Zakryte tú mŕtvolu, nevidíte, kurva, že sú tu deti?“. Výraz „kurva“ posúdil odporca ako hrubý vulgarizmus, ktorý nie je bežný v rámci slušnej medziľudskej komunikácie, pričom tento nebol použitý ako hanlivé označenie ženy vo zvyčajnom zmysle, ale slúži na zahrešenie, zvyrazňujúce prejav rozčúlenia policajta nad tým, že by malé dieťa malo vidieť mŕtvolu. Použitie výrazov v scéne nebolo nutné a vzhľadom na typ programu - rodinný seriál, sa javí ako nanajvýš nevhodné najmä s prihliadnutím na fakt, že ho vysielateľ označil ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov. Podľa názoru odporcu sa jedná o vulgárne vyjadrovanie podľa § 1 ods. 2 písm. g) JSO, ktorého výskyt podmieňuje klasifikáciu programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

V ďalšom prípade odporca popísal scénu rozhovoru, v ktorom dcéra použije expresívne výrazy "ty kokos, úchylné" a následne otca označuje výrazom úchyl. Použitie výrazov úchylné malo za účel vyjadriť odsúdeniahodnosť Tomášovej profesie a výraz úchyl bol použitý na označenie Tomáša, nie však vo význame úchyl ako niekto sexuálne abnormálny, ale ako človek nemorálny v súvislosti so zvrátenosťou jeho spôsobu obživy. Všetky výrazy použila dcéra pri rozhovore s otcom, pričom takéto vyjadrovanie nie je v normálnom slušnom rodinnom prostredí bežné a vyjadruje hlbokú neúctu dieťaťa voči rodičovi. Zaradenie takéto scény ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov posúdil ako nevhodné, keďže by predmetnú skupinu maloletých detí mohla viesť k opakovaniu videného nežiaduceho vzorca správania sa. Použitie výrazov odporca klasifikoval ako expresívne vyjadrovanie podľa § 1 ods. 2 písm. f) JSO nevhodné pre maloletých do 15 rokov.

Odporca ďalej popísal scénu, podľa ktorej pri rozhovore dvoch mužov za výskytu je vyjadrenie "no to..ty si chuj". Výraz bol použitý na hanlivé označenie jedného z nich a jedná sa o vulgárne vyjadrovanie. Závažnosť použitia výrazu zvyšuje, že muži sa rozprávali obkolesení prázdnyimi fľašami od alkoholických nápojov. Takýto obraz v spojení s vulgárnym vyjadrovaním nie je vhodný pre maloletých do 15 rokov, pretože im podsúva nevhodný vzorec správania sa (požívanie alkoholu a následné nevhodné vyjadrovanie sa). Použitý výraz možno označiť za vulgárne vyjadrovanie podľa § 1 ods. 2 písm. g) JSO a nevhodné pre maloletých do 15 rokov.

V ďalšej scéne odporca popisuje partnerský rozhovor a hádku, v ktorej muž 2 krát použil slovné spojenie „do riti“ na vyjadrenie svojho rozhorčenia nad koncom partnerského vzťahu. Jedná sa o expresívne vyjadrenie, ktoré Rada klasifikovala podľa § 1 ods. 3 písm. k) JSO za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov. Počas hádky žena povedala partnerovi, že si s ním rada párkrát

zapíchala, čím hrubo označuje, že s ním mala pohlavný styk. Muža rozčúli, že žena ho mala len ako kamaráta, ktorý ju občas „šmykne“. Význam uvedených výrazov, v zmysle mať pohlavný styk, je vzhľadom na kontext scény jasne identifikovateľný. Takéto vyjadrenie je zjavne obscénne a nebol primeraný divákovi do 12 rokov veku. Uvedené výrazové prostriedky klasifikoval odporca podľa § 1 ods. 2 písm. g) JSO ako vulgárne vyjadrovanie primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov.

Odporca popísal ďalšiu scénu, v ktorej sa dvaja muži rozprávajú, pričom jeden z nich použil výraz „debil“ a druhý zareagoval slovami: „Hej, ser na to, chytia nás fízli“. Výraz „debil“ je vulgárnym vyjadrovaním slúžiacim na označenie konkrétneho človeka, v tomto prípade použitého skôr v kamarátskom duchu, napriek tomu je urážlivý a nemal by byť bežným v komunikácii medzi dvoma priateľmi. Zobrazenie takejto formy medziľudskej komunikácie môže v maloletom divákovi vzbudiť dojem, že sa jedná o bežnú formu komunikácie medzi dospelými ľuďmi. Rada klasifikovala predmetné vulgárne vyjadrovanie podľa § 1 ods. 2 písm. g) JSO ako primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov. Výraz „ser na to“ mal slúžiť na vyjadrenie toho, že sa niekto nemá ničím zaoberať a jedná sa o expresívne vyjadrovanie. Odporca ho ohodnotil podľa § 1 ods. 2 písm. g) JSO ako za primerané vekovej skupine maloletých od 12 rokov.

Odporca vo svojom rozhodnutí popísal obdobnú komunikáciu v sedemnástich scénach, pričom ku každej uviedol svoje hodnotenie primeranosti pre jednotlivé vekové skupiny maloletých. Program obsahoval výrazy spadajúce pod hodnotiace kritérium: vulgárne vyjadrovanie (8x), kurva (2x), debil (4x), drbe, chuj, a výrazy spadajúce pod kritérium obscénne vyjadrovanie (5x): zapíchala, šmykne, vychrápala, v posteli vedie hitparádu, pretiahol.

Podľa § 1 ods. 1 písm. b) JSO sú vulgárne a obscénne vyjadrovanie hodnotiace kritériá opodstatňujúce označenie programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov alebo podľa § 1 ods. 2 písm. g) JSO nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie nepredstavujú kvalifikačné kritériá pre označenie programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov. Z uvedeného dôvodu Rada v analýze programu skúmala iba to, či ich výskyt v konkrétnych scénach odôvodňuje označenie programu ako nevhodný do 18, resp. 15 rokov.

Program tiež obsahoval výrazy spadajúce pod hodnotiace kritérium expresívne vyjadrovanie (19x): ty kokos, úchylné, úchyl, čúza, do riti (6x), obmeny slova srať (8x). Podľa § 1 ods. 2 písm. f) JSO je expresívne vyjadrovanie hodnotiace kritérium opodstatňujúce označenie programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov alebo podľa § 1 ods. 3 písm. k) JSO nevhodného pre vekovú skupinu maloletých od 12 rokov. V súvislosti so spôsobom a formou spracovania scén odporca skonštatoval, že program obsahoval vulgárne vyjadrovanie, obscénne a expresívne vyjadrovanie napriek tomu, že program je spracovaný ako formát rodinného seriálu. Výskyt uvedených hodnotiacich kritérií opodstatňuje označenie programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov. Rodinný seriál, ktorý zahŕňa kladné aj záporné postavy a situácie zo života, je možné zobrazit' aj bez scén zodpovedajúcich kritériám nevhodnosti pre maloletých do 15 rokov alebo do 18 rokov a ak ich aj obsahuje, potom je potrebné ich označiť v súlade s kritériami stanovenými v JSO. Účelom používaných výrazov bolo pravdepodobne len pritaiahnuť diváka zdanlivo kontroverzným obsahom. Vzhľadom na uvedené, považoval odporca za opodstatnené označenie programu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a nie do 12 rokov ako to urobil vysielateľ. Odporca poukázal aj na hodnotenie kritiky, ktorá seriál Keby bolo keby 2 ohodnotila ako priemerný a teda ho nemožno označiť ako tzv. „artový“.

Čo sa týka morálneho posolstva, program nemožno hodnotiť tak, že by toto obsahoval, keďže daný diel sa neskončil tak, že by záporné postavy boli potrestané. Niektoré scény navyše vykazujú výslovne nemorálne posolstvo. Nevhodné scény sa tiahli celým programom a tvorili veľkú časť časovej plochy. Vzhľadom k celkovej dĺžke programu (1 hodina 7 minút vrátania reklamných blokov), je frekvencia výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti pre maloletých do 15 a do 18 rokov pomerne vysoká.

Odporca ďalej citoval ustanovenia § 64 ods. 2, 3 zákona číslo 308/2000 Z.z. a uviedol, že navrhovateľ

sa dopustil porušenia ustanovenia § 20 ods. 3 zákona už v minulosti. Uložené sankcie sa pohybovali v rozpätí od 700 € do 7000 €.

Rada vzala do úvahy závažnosť správneho deliktu, ktorú špecifikovala, ako aj skutočnosť, že zo strany navrhovateľa sa jednalo o opakované porušenie príslušného ustanovenia zákona, zaoberala sa aj mierou zavinenia, rozsahom a dosahom vysielania, trvaním a následkami porušenia povinností, ako aj spôsobom porušenia povinnosti navrhovateľom. Sankciu vo výške 3000 € považovala za primeranú.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu podal odvolanie - opravný prostriedok navrhovateľ, a to elektronickou formou s platným elektronickým podpisom právneho zástupcu, dňa 4. januára 2016, t. j. včas.

Uviedol, že Rada napadnutým rozhodnutím zasiahla do základného práva navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu, slobodu prejavu a šírenie informácií garantované Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia čl. 26 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru, v spojení s článkom 1 Dohovoru. Tvrdil, že k zásahu a porušeniu práva došlo postupom Rady, ktorá nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnice o vykonaní dôkazov, čím postupovala nezákonne s vplyvom na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nedostatočne odôvodnila existenciu a splnenie podmienok proporcionality na možné obmedzenie slobody prejavu a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľa, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, čím má rada nesprávne právne vec posúdila.

Navrhovateľ v odvolaní namietal aj zásah do jeho slobodného prejavu v podobe napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo obmedzujúce bez existencie legitímneho dôvodu na takéto obmedzenie.

Navrhovateľ v odôvodnení odvolania namietal, že odporca nevykonal dôkaz, resp. nevyhotovil zápisnice o vykonaní dôkazu, čo podľa navrhovateľa predstavuje nezákonný postup odporcu s následkom nezákonného rozhodnutia. Ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že rozhodnutie Rady je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu, je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady (každý člen Rady, ktorý hlasoval o uložení sankcie) sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, t.j. že skutočne vzhľadli obrazovo-zvukový záznam. Vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 správneho poriadku.

Vzhľadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardný spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným.

Podľa navrhovateľa, z administratívneho spisu Rady ani zo zisteného skutkového stavu veci nevyplýva, že by sa akýkoľvek člen Rady oboznámil s dôkazmi v konaní, a že ak sa aj oboznámil s predmetnými dôkazmi, tieto neboli vôbec vykonané, tzn. vykonané v súlade so správnym poriadkom a o ich vykonaní nebola spísaná zápisnica.

Vyhotovenie zápisnice z vykonania dôkazu je podľa navrhovateľa významnou procesnou zárukou, pretože táto je objektívnym popisom priameho pozorovania, formalizovaným súhrnom, ktorý obsahuje najmä súhrn formálnych údajov miesta, času a označenia úkonu, identifikáciu prítomných osôb, popis priebehu predmetného úkonu a ďalšie zákonné požiadavky podľa ustanovení správneho poriadku.

Podľa navrhovateľa, odporca pri vykonávaní dôkazov postupoval v rozpore so správnym poriadkom. V prípade, ak spis správneho orgánu - Rady, neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu (vzhľadnutí

obrazovo-zvukového záznamu) a v odôvodnení napadnutého rozhodnutia Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ v tejto súvislosti poukázal na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu sp. zn. no 7As/57/2010 - 82 zo dňa 3. 4. 2012, v ktorej sa senát vysporiadal so všetkými aspektami vykonávania dôkazov v správnom trestaní. V prejednávanej veci nebolo viditeľné, ako bola spravodlivosť vykonaná, pretože žiaden podklad rozhodnutia nenasvedčuje tomu, že by sa správny orgán oboznámil s obsahom dôkazov a ich obsah formálne zachytil do zápisnice.

Navrhovateľ ďalej namietal, že odporca nedostatočne odôvodnil existenciu a splnenie podmienok proporcionality na možné obmedzenie slobody prejavu. V tejto súvislosti navrhovateľ uviedol, že väčšinu základných práv možno obmedziť v akomkoľvek verejnom zaujme. Sloboda prejavu sa však neradí do takto spojennej väčšiny. Slobodu prejavu je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. To znamená, že obmedzenie slobody prejavu je zákonné a prípustné len vtedy, keď sa splní formálna podmienka zákona a dve kumulatívne materiálne podmienky. Ak orgán verejnej moci zasahuje do základného práva navrhovateľa alebo toto obmedzuje, je na ňom, aby preukázal, že existoval na to legitímny dôvod vychádzajúci z verejných záujmov vymedzený v článku 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a takýto zásah bol zároveň aj proporcionálny (nevyhnutný v demokratickej spoločnosti).

Navrhovateľ konštatoval, že test proporcionality je založený na troch krokoch: dostatočne dôležitého cieľa, testu nevyhnutnosti, testu proporcionality v užšom zmysle. Pri skúmaní prvého kroku, obmedzujúci zásah síce spĺňa kritérium vhodnosti, pretože smeruje k ochrane mravnosti mládeže, avšak nespĺňa kritérium racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu, pretože obmedzením slobody prejavu nie je možné dosiahnuť ochranu mravnosti mládeže. Regulačný charakter televízneho vysielania stratil na význame s nástupom digitálneho vysielania, ktoré umožňuje neobmedzený počet subjektov podnikajúcich v televíznom vysielaní a potierajú regulačný charakter vo vzťahu k zasahovaniu do obsahu vysielania. Mládeži sú prístupné nespočetné zdroje audiovizuálneho obsahu, ktoré môžu ohroziť ich mravnosť. Vo vzťahu k uvedenému nebol splnený ani test nevyhnutnosti. Ochrana mravnosti mládeže zo strany štátu je možné vnímať výlučne v rovine povinnosti štátu v oblasti zabezpečenia výchovy mládeže v rámci vzdelávacieho procesu. Ak štát nijakým spôsobom nezasahuje do výchovy mládeže, ktorá sa odohráva v súkromí domova, nie je možné obmedzujúci zásah považovať za nevyhnutný. Podľa jeho názoru, označenie programu grafickým symbolom vhodnosti „12“ bolo uplatnené správne. Ojedinelé odvysielanie vulgarizmu vyplýva z kontextu diela použitého na jeho dotvorenie a nie z dôvodu samoučelnosti. Napadnuté rozhodnutie je preto zásahom do slobody prejavu navrhovateľa a predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

Obmedzenie slobody prejavu na základe napadnutého rozhodnutia, nebolo podľa jeho názoru proporcionálne a stalo sa nezákonným. Poukázal na závery nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 307/2014, ktorý sa vysporiadal s úlohou orgánov štátu vo vzťahu k posudzovaniu slobody prejavu.

Žiadal Najvyšší súd, aby napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a súčasne ho zaviazal na náhradu trov konania navrhovateľa.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa odporca písomne vyjadril vo svojom podaní zo dňa 15.03.2016, v úvode ktorého upriamil pozornosť na uplynutie lehoty na podanie opravného prostriedku s poukazom na pečiatku podateľne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na prvej strane odvolania (05.01.2016).

V ďalšom texte zrekapituloval priebeh konania pred správnym orgánom, ako aj skutočnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Zdôraznil, že oznámenie o začatí správneho konania bolo

navrhovateľovi doručené dňa 14.09.2015 a súčasne bol vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia zaslal svoje stanovisko k oznámeniu a súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku.

Navrhovateľovi bola následne listom č. 4351/2015/0 zaslaná opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní s poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 správneho poriadku. Opätovná výzva na vyjadrenie sa k predmetnému správnomu konaniu bola navrhovateľovi konania doručená dňa 05.10.2015, pričom navrhovateľ na výzvy nereagoval.

Rada po získaní všetkých podkladov pre rozhodnutie a oboznámení sa s nimi v danej veci rozhodla dňa 10.11.2015.

Odporca poukázal na odvolacie dôvody navrhovateľa a uviedol, že s opakujúcou sa námietkou o nevykonaní dôkazov - ohliadkou záznamov z vysielania programovej služby JOJ a nevyhotovením zápisnice sa už vysporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutiami, ktoré špecifikoval. Podkladmi pre vydanie rozhodnutia sú záznam vysielania programu Keby bolo keby 2, odvysielaného dňa 27. 05. 2015 v čase o cca 09:53 hod. a prepis/popis skutkového stavu. Odporca pri svojom rozhodovaní nepoužil žiadne ďalšie podklady, pretože dospel k záveru, že skutkový stav bol dostatočne a spoľahlivo zistený. Vzhľadom na písomnosť právneho konania ako aj jeho konečný výstup vo forme písomného rozhodnutia, je nutné obsah záznamov vysielania preniesť do písomnej podoby, v ktorej je zaznamenaný text a popísané dianie vyskytujúce sa v obrazovej zložke. Navrhovateľ v rámci správneho konania neuviedol žiadne konkrétne námietky voči podkladom pre rozhodnutie a preto záznam vysielaného programu a prepis nebol sporný. Sám navrhovateľ nenamietal rozpor medzi skutkovým stavom popísanom v rozhodnutí a záznamom vysielania.

K poukazu navrhovateľa na judikát Nejvyššího správného soudu odporca uviedol, že je potrebné striktne rozlišovať medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Názor zamestnancov Kancelárie Rady nie je pre členov Rady záväzný a v každom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jednotliví členovia Rady. Aj táto námietka navrhovateľa bola už predmetom skúmania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý ju považoval za nedôvodnú.

V prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rady sa skúma, či bol skutočne záznam získaný z vysielania toho - ktorého vysielateľa, Rada sa oboznámi s jeho obsahom, vzhľadom na vysielanie, ktoré je na dátovom nosiči zaznamenané. Tak ako v prípade listiny ani po zhladnutí záznamu sa nespisuje zápisnica, pretože je zjavné, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len jeho zhladnutím. V prípade ohliadky sa jedná o odlišný dôkaz, pretože predmetom ohliadky môžu byť len veci hmotnej povahy. V danom prípade má hmotnú povahu len dátový nosič, na ktorom je vysielanie zaznamenané. Fakt, že Rada zhladne záznam vysielania ešte neznamená, že týmto postupom vykonáva ohliadku, pretože nie je možné ohliadnuť nič, čo nemá hmotnú povahu. Tvrdenie, že Rada sa neoboznámila s obsahom záznamu vysielania je absolútne nepodložené a nezakladá sa na pravde.

Odporca vyjadril nesúhlas s tým, že by pochybil pri posudzovaní naplnenia kritérií podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Sloboda prejavu nie je bez hraníc a nemá absolútny charakter ak Ústava Slovenskej republiky stanovuje možnosť obmedzenia slobody prejavu a práva na vyhľadávanie a šírenie informácií ako ochranu pred zneužitím slobody prejavu na zásah do iných ústavou garantovaných práv. Požiadavka zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin a vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného ústavou Slovenskej republiky - mravnosti. V tomto konkrétnom prípade bola sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyvedenia administratívno-právnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa zakotvenej v ustanovení § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z., sledujúc legitímny cieľ, ochranu mravnosti. Odporca postup pri aplikácii jednotlivých krokov trojstupňového testu proporcionality podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Subjektívne posúdenie vhodnosti alebo nevhodnosti určitých výrazov pre istú vekovú skupinu obyvateľstva navrhovateľom je irelevantné.

Odporca ďalej uviedol, že nález Ústavného súdu SR, na ktorý poukázal navrhovateľ, nebolo skutkovo totožný s danou vecou, pretože sa jednalo o príspevok, v ktorom bolo skonštatované porušenie objektívnosti a nestrannosti z dôvodu neposkytnutia priestoru príspevkom dotknutej strane. Závery Ústavného súdu SR preto nie je možné vzťahovať na prejednávajúcu vec.

Námietku navrhovateľa týkajúcu sa rôznorodosti informačných zdrojov, ktoré sú mládeži dostupné v rovnakej miere, ku ktorým štát neuplatňuje obmedzujúce zásahy uplatňoval aj v inom konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky, s ktorou sa súd vysporiadal a vyhodnotil ako nedôvodnú.

Skutočnosť, že navrhovateľ nevidí naliehavú spoločenskú potrebu v uplatňovaní JSO v televíznom vysielaní neznamená, že táto potreba spoločnosti neexistuje. Zákonodarcu považoval potrebu zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania za dôležitú, a preto túto povinnosť upravil v § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z. a následne osobitným predpisom, vyhláškou číslo 589/2007 Z.z. Rade neprináleží skúmať toto rozhodnutie zákonodarcu, jej povinnosťou je dohliadať na dodržiavanie zákona. Okolnosť, že iný členský štát Európskej únie nepovažuje za potrebné uplatňovať systém označovania programov podľa vekovej vhodnosti, môže súvisieť aj so spôsobom, akým vysielatelia v danej krajine svoje podnikanie prevádzkujú. Bez ohľadu na okolnosť, že v rámci Slovenskej republiky sú dostupné programy vysielateľov spadajúcich pod jurisdikciu inej krajiny členského štátu EÚ, ktorí nie sú povinní označovať svoje vysielanie piktogramom vekovej vhodnosti, nezakladá ústavnoprávnu prekážku uplatňovania takéhoto systému na vysielanie vysielateľov, spadajúcich pod jurisdikciu Slovenskej republiky. Odporca záverom uviedol, že je na naplnenie legitímneho cieľa ochrany mravnosti, nevyhnutné obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie § 20 ods. 3 zákona číslo 308/2000 Z.z.

Na základe uvedených dôvodov navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

IV.

Podľa ust. § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) účinného od 1.7.2016, konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V zmysle § 250l ods. 1, zaradeného do tretej hlavy piatej časti O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Predmetom súdneho prieskumu je v tomto prípade odvolaním napadnuté, a teda neprávoplatné rozhodnutie správneho orgánu, v ktorom začalo súdne konanie dňom doručenia odvolania navrhovateľa na súd. Odvolanie navrhovateľa bolo súdu doručené elektronicky, formou emailu pod č. 16010422014762 s platným elektronickým podpisom dňa 4. januára 2016 o 21:19:47 hod., o čom svedčí záznam v súdnom spise. Doručenie podania bolo následne potvrdené podateľňou súdu na ďalší pracovný deň. Z uvedeného vyplýva, že odvolanie navrhovateľa voči rozhodnutiu odporcu č. RP/62/2015 zo dňa 10.11.2015, jemu doručené dňa 18.12.2015, bolo podané v lehote podľa § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z., dňa 04.01.2016, t.j. najbližší pracovný deň po poslednom dni na podanie opravného prostriedku, ktorý pripadol na sobotu, 02.01.2016., elektronickou formou podľa § 42 ods. 1 O.s.p., teda včas.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z., na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu

predchádzajúce správne konanie postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 246 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 250l a nasl. O.s.p.), v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 869/SKO/2015, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/62/2015 zo dňa 10.11.2015, ako aj s obsahom písomných podaní, výsluchom splnomocnených zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada je orgánom verejnej správy, ktorého prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom cit. zákonom.

Podľa § 20 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z.z., vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby sa nevysielali programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré môžu narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, najmä také, ktoré obsahujú pornografiu alebo hrubé, neodôvodnené násilie.

Poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie je povinný zabezpečiť, aby audiovizuálna mediálna služba na požiadanie a všetky jej zložky, ktoré môžu narušiť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých, najmä také, ktoré obsahujú pornografiu alebo hrubé, neodôvodnené násilie, boli sprístupnené iba takým spôsobom, aby maloletí nemohli takúto audiovizuálnu mediálnu službu na požiadanie a všetky jej zložky za bežných okolností počuť ani vidieť.

Na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len "jednotný systém označovania" alebo „JSO“).

Na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o Jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej aj JSO), ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z.z. o podmienkach evidencie, verejného šírenia a uchovávaní audiovizuálnych diel, multimedialných diel a zvukových záznamov umeleckých výkonov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (audiovizuálny zákon) v znení neskorších predpisov.

Podľa § 1 ods. 1 až 3 a 6 JSO, audiovizuálne diela, multimedialne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú

- a) zobrazenie násillia na živých bytostiach, najmä zobrazenie krutého ubližovania alebo krutej násilnej smrti človeka bez pocitov ľútosti, zobrazenie týraných osôb alebo zobrazenie prejavov osôb a skupín s patologickými normami správania,
- b) vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá,

- c) zobrazenie prejavov neznášanlivosti alebo nenávisťi, xenofóbie, rasizmu, náboženskej diskriminácie a neznášanlivosti, násilia voči etnickým alebo iným menšinám, zobrazenie šikanovania,
- d) zobrazenie alebo prezentovanie závislosti, akou je alkoholizmus, fajčenie, drogová alebo hráčska závislosť formou zábavy alebo zobrazenie používania zbrane ako útočného prostriedku formou zábavy,
- e) zobrazenie erotických pomôcok alebo erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém,
- f) sexuálne scény alebo sexuálne správanie vrátane promiskuitného správania, ktoré sú prezentované ako forma zábavy, scény spojené s prejavmi sexuálneho násilia alebo sexuálnymi deviáciami, alebo
- g) zobrazenie zámerné vyvolávajúce pocity strachu alebo úzkosti v žánri horor.

Audiovizuálne diela, multimedálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, ak obsahujú

- a) detailné a naturalistické zobrazenie násilných aktov,
- b) týranie zvierat,
- c) sexuálne scény, ktoré sú súčasťou dejovej línie,
- d) zobrazenie alebo prezentovanie formy závislosti, akou je alkoholizmus, fajčenie, drogová alebo hráčska závislosť alebo používanie zbrane ako útočného prostriedku, v ktorom sa spôsobom spracovania niektorá forma závislosti alebo používanie zbrane ako útočného prostriedku schvaľuje, zľahčuje alebo sa vyzdvihuje do popredia,
- e) zobrazenie správania s vysokým rizikom ublíženia na zdraví, pričom toto riziko sa prezentuje ako atraktívne alebo zábavné a správanie je prezentované bez upozornenia na nebezpečenstvo a možné následky tohto správania,
- f) slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie, alebo
- g) vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov.

Audiovizuálne diela, multimedálne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ak obsahujú

- a) zobrazenie prezentujúce ohrozenie rodiny alebo rodičovských vzťahov, ak je vzhľadom na vek maloletých a povahu prezentovaného ohrozenia odôvodnený predpoklad neadekvátnej interpretácie zobrazeného obsahu,
- b) zobrazenie reálneho násilia alebo zobrazenie následkov reálneho násilia na živých bytostiach, zobrazenie následkov živelných pohrôm alebo dopravných nehôd na živých bytostiach,
- c) zobrazenie krvi a telesných znetvorení, ktoré nie sú svojou povahou bežné,
- d) zobrazenie násilných aktov,
- e) zobrazenie následkov násilných aktov,
- f) zobrazenie negatívnych príbehov detí, ktoré by odôvodnene mohli vyvolať u detí efekt obeť reálneho sveta,
- g) zobrazenie neprirodzených, náhlych a neočakávaných zmien živých bytostí alebo zobrazenie paranormálnych alebo iných mimovnmových javov,
- h) zobrazenie nahoty, ktoré nie je bežné v rodinnom prostredí a na verejnosti a ktoré by mohlo vyprovokovať záujem o sexuálne vzťahy a predčasné prebudenie sexuálnych pudov maloletých detí,
- i) zobrazenie milostných scén bez zobrazenia nahoty, ktoré sú súčasťou dejovej línie,
- j) zobrazenie správania s rizikom ublíženia na zdraví, ak nie je riziko ublíženia na zdraví dostatočne zreteľné, zobrazenie rizikových športových disciplín alebo fantazijných predstáv o nadľudských hrdinských výkonoch človeka mimo reálneho sveta, ktorých neadekvátne interpretácia vzhľadom na vek môže vyvolať u maloletých efekt napodobňovania, alebo
- k) slovnú agresivitu alebo expresívne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu možno považovať za primerané vekovej skupine

maloletých od 12 rokov.

Obsah každého audiovizuálneho diela, multimediálneho diela, programu poskytovaného prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, programu alebo inej zložky televíznej programovej služby sa klasifikuje samostatne; to neplatí pre zložku televíznej programovej služby, ktorá je určená na získanie a udržanie pozornosti verejnosti na vlastné vysielanie a programy (ďalej len „upútavka“). Obsah každej časti seriálu, série alebo cyklu sa klasifikuje osobitne.

Podľa § 4 ods. 1 JSO, programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov sa zaraďujú do vysielania medzi 22,00 a 06,00 hodinou.

Podľa § 4 ods. 2 JSO, programy alebo iné zložky programovej služby klasifikované ako nevhodné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov alebo ako vhodné pre vekovú skupinu maloletých od 15 rokov sa zaraďujú do vysielania medzi 20,00 a 06,00 hodinou.

Z ustanovenia § 5 ods. 1 JSO vyplýva, že v programovej ponuke vo vysielaní televíznej programovej služby zverejňovanej prostredníctvom oznámenia o vlastnom programe vo forme textových informácií alebo prostredníctvom teletextu sa k nevhodným alebo nevhodným a neprístupným programom pre maloletých uvedie aj príslušný grafický symbol jednotného systému označovania.

Podľa § 6 ods. 5 JSO je vysielateľ povinný označovať programy alebo iné zložky televíznej programovej služby grafickým symbolom vekovej vhodnosti po celý čas vysielania týchto programov alebo iných zložiek programovej služby.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak

- a) porušil územný rozsah vysielania,
- b) neposkytol vysielací čas v naliehavom verejnom záujme [§ 16 ods. 3 písm. j)],
- c) nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5),
- d) porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby,
- e) vysielala programy a ostatné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťou

podľa § 16 ods. 2 písm. c),
f) porušil podmienky na umiestňovanie produktov (§ 39a).

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR: „Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti“.

Z čl. 26 ods. 4 Ústavy SR vyplýva, že slobodu prejavu účastníka konania možno obmedziť len zákonom a ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné okrem iného na ochranu práv a slobôd iných.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporcu, ktorým rozhodol, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že v napadnutom rozhodnutí v uvedených dňoch a časoch na programovej službe JOJ odvysielal:

- dňa 27. 5. 2015 v čase o cca 09:53 hod. program Keby bolo keby 2, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritéria podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. b) "vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie", podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. f) "expresívne vyjadrovanie" a podľa § 1 ods. 2 písm. g) "vulgárne vyjadrovanie, obscénne vyjadrovanie, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu, možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov", ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému označovania podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako

nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania, za čo mu uložil podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 3.000 €.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že v dňoch a v čase uvedenom v rozhodnutí, odvysielal v rámci programovej služby JOJ v rozhodnutí uvedený program s popísaným obsahom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní posudzoval, či postup odporcu v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním uvedeného programu s daným obsahom, porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporcom v rozhodnutí a či bola sankcia uložená v súlade so zákonom.

V danej súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti, že súd v procese súdneho prieskumu podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe odvolania účastníka správneho konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250I a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V preskúvanej veci najvyšší súd dospel k záveru, že odporca v predmetnej veci náležite postupoval v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistil skutočný stav veci, v konaní postupoval v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a nedopustil sa takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 25.08.2015 Rada oznámila navrhovateľovi, že voči nemu začína správne konanie vo veci možného porušenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s opísaným priebehom vysielania a súčasne ho vyzval, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, a v tejto lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam z vysielania programovej služby JOJ zo dňa 27.05.2015 v čase o cca 09:53 hod., kedy odvysielal program Keby bolo keby 2, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, čím mohlo dôjsť k nesprávne uplatneniu Jednotného systému označovania.

Navrhovateľ sa v určenej lehote nevyjadril a neučinil tak ani na opätovnú výzvu zo dňa 28.09.2015. V oboch výzvach odporca poučil navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku.

Najvyšší súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že námietku týkajúca sa pochybenia v súvislosti s priebehom dokazovania, navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku, v priebehu celého správneho konania ostal nečinným, na dve výzvy o vyjadrenie sa k veci samej v konaní žiadnym spôsobom nereagoval, k veci samej sa nevyjadril, nenavrhol a ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by spochybnil postup žalovaného správneho orgánu. Pokiaľ teda navrhovateľ ako obvinený z porušenia právnej povinnosti, po tom ako sa dozvedel o začatí správneho konania vo veci porušenia právnej povinnosti,

majúc nielen právo, ale i povinnosť navrhnúť mu známe dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, a preto ak svoje právo na súčinnosť v správnom konaní nevyužil, vystavil sa v konaní riziku neunesenia dôkazného bremena na preukázanie pravdivosti svojich následných tvrdení.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že v konaní nebola vyhotovená zápisnica najvyšší súd konštatuje, že v právnej úprave § 22 správneho poriadku zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité, a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5.

V danej súvislosti najvyšší súd opätovne poukazuje na to, že zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia a nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporca v predmetnom konaní postupoval len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhľadnutia odvysielaného programu. Uvedenú námietku navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Rada sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadrila v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že uviedla, že z povahy podkladu pre rozhodnutie - záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými tvrdeniami, ktoré sú navyše aj zavádzajúce. Poukázala na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v obdobných veciach.

Z predloženej Zápisnice o hlasovaní odporkyne zo dňa 10.11.2015 najvyšší súd zistil, že predmetom konania bolo monitorovanie vysielania programovej služby JOJ dňa 27.05.2015 v čase cca o 09:53 hod., kedy bol odvysielaný program Keby bolo keby 2, ktorý bol označený ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá podľa § 1 ods. 1 písm. b/, „vulgárne vyjadrovanie“, „obscénne vyjadrovanie“, podľa ustanovenia § 1 ods. 2 písm. f/ „expresívne vyjadrovanie“, a podľa § 1 ods. 2 písm. g) „vulgárne vyjadrovanie“, „obscénne vyjadrovanie“, ktoré vzhľadom na ich kontextuálny výskyt, frekvenciu výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne posolstvo diela alebo programu, možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO podmieňujú jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník správneho konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil JSO.

Prítomní deväť členovia Rady hlasovali za to, že v posudzovanom prípade došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Navrhovateľ nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by spochybnil, že by sa jednotliví členovia Rady pred hlasovaním neoboznámili s obsahom predmetného vysielania. Aj keď Zápisnica o hlasovaní zo dňa 10.11.2015 neobsahuje uvedenie ani opis spôsobu vzhľadnutia predmetného záznamu, z ostatných okolností vyplýva, že jednotliví členovia Rady sa s obsahom záznamu oboznámili, čo potvrdili svojimi podpismi. V priebehu konania navrhovateľ spôsob vykonania dokazovania správnym orgánom nenamietal.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, je správny orgán povinný zistiť skutočný stav veci a podľa § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania. Účastník správneho konania má právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne je v zmysle §

34 ods. 3 správneho poriadku povinný navrhnuť dôkazy jemu známe na podporu svojich tvrdení. Uvedená právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania. Vzhľadom k uvedenému, ak navrhovateľ v opravnom prostriedku sa bránil najmä tým, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhladnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia v danej veci.

Najvyšší súd preto dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice, resp. iného záznamu Radou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania, v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Uvedený právny názor zodpovedá právnomu názoru prezentovanom už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu, napr. aj sp. zn. 6Sž/21/2012, 4Sž/1/2016, príp. Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 4/2015-11.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že médiá majú v čoraz väčšom rozsahu vplyv na psychický a morálny vývin maloletých. Odvysielanie programu, v ktorom sú obsiahnuté vulgárne, expresívne a obscénne výrazy ako súčasť bežnej komunikácie, ako tomu bolo v prípade odvysielaného programu, môže mať negatívny vplyv na maloletého diváka. V rozhodnutí popísané scény, intenzita vulgárnych, čo obscénnych vyjadrení sú spôsobilé negatívne ovplyvniť maloletého diváka a to prenášaním takéhoto vyjadrovania do bežného života, čo nie je žiaduci jav a nezodpovedá potrebe pozitívneho vplyvu na správanie sa detí, ktoré si nemusia pod vplyvom takéhoto vysielania uvedomiť, že takéto slovné prejavy nezodpovedajú bežnej, slušnej komunikácii. Aj z tohto dôvodu je nevyhnutné, aby programy s takýmto obsahom boli označené príslušným piktogramom, v súlade s ustanoveniami vyhlášky a zákona č. 308/2000 Z.z. tak, aby bola v čo najvyššej možnej miere zabezpečená ochrana maloletého diváka.

Najvyšší súd vo vzťahu k ďalšej námietke navrhovateľa, ktorou namietal porušenie jeho práva na slobodu prejavu, ktorá je zakotvená v Ústave SR a tiež v Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, dáva do pozornosti právnu úpravu ustanovenú v Ústave Slovenskej republiky a v Dohovore.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povolovaciemu konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo

myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky, ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z vyššie citovaného ustanovenia Ústavy SR vyplýva, že slobodu prejavu je možné obmedziť na základe kumulatívneho splnenia troch podmienok, a to:

- obmedzenie vyplýva zo zákona = podmienka legality,
- musí byť nevyhnutné v demokratickej spoločnosti = podmienka proporcionality,
- a sleduje legitímny cieľ = podmienka legitimacy.

Čo sa týka podmienky legality a legitimacy, tak v tomto prípade sa súd stotožňuje s názorom odporcu uvedeným v jeho rozhodnutí, že obe tieto podmienky boli naplnené. Podmienka legality vychádza z ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Podmienka legitimacy je tiež splnená, nakoľko ustanovenia zákona č. 308/2000 Z.z. a vyhlášky vychádzajú z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, a teda vychádza z potreby ochrany verejného záujmu chráneného Ústavou SR - ochrana mravnosti maloletých. Najvyšší súd konštatuje, že právo na slobodu prejavu bolo obmedzené na základe zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý zakotvuje potrebu ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, čím sa naplnia požiadavka legality a legitimacy.

Proporcionality je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v našom prípade ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Zákonodarca tu využil svoje ústavné splnomocnenie formulované v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR na zakotvenie určitého obmedzenia voči slobode prejavu. Avšak samotné skúmanie tejto roviny, ako aj vhodnosť tohto ustanovenia, už neprináleží odporcovi ale zákonodarcovi. Samotná aplikácia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., t.j. subsumácia tohto ustanovenia na konkrétny prípad, je už druhá rovina podmienky proporcionality a v tejto rovine je už odporca oprávnený a povinný konať v súlade so zákonom č. 308/2000 Z.z.

V danom prípade, odporca po posúdení nevhodných obsahov v diele podľa § 1 ods. 5 vyhlášky dospel k záveru, že program Keby bolo keby 2, mal byť klasifikovaný ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov a tento program nemal byť klasifikovaný ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, ako to urobil vysielateľ. Pri posúdení kritéria proporcionality je potrebné brať ohľad na cieľ uvedený v čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, čo je ochrana psychického a morálneho vývinu maloletých a to

takým vhodným opatrením, aby došlo k naplneniu uvedeného cieľa. Sankcionovanie navrhovateľa zo strany odporcu za porušenie povinnosti uvedenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. odvysielaním predmetného programu, ktorý obsahoval vulgárne, obscénne a expresívne vyjadrovanie v kontexte s frekvenciou výskytu, spôsob a formu ich spracovania alebo zobrazenia a vzhľadom na charakter, druh, umelecké a morálne poslanstvo diela alebo programu, možno považovať za primerané vekovej skupine maloletých od 15 rokov. Na základe vyššie uvedeného došlo aj k splneniu podmienky proporcionality.

Vzhľadom k uvedenému, najvyšší súd považoval za nedôvodnú námietku navrhovateľa, že Rada aplikáciou právnej normy § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. zasiahla do jeho základného práva na slobodu prejavu. Právo na slobodu prejavu nie je absolútne. Článok 26 ods. 4 Ústavy SR, ako aj čl. 10 ods. 2 Dohovoru umožňuje obmedzenie tohto práva na základe zákona, ktorým v tomto prípade je právna úprava ustanovená v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., sledujúc práva iných, a to v danom prípade ochranu maloletých divákov pred sledovaním nevhodných programov pre danú vekovú kategóriu, a preto podmienka legitimacy je nepochybne naplnená.

Vychádzajúc z uvedeného a zo skutkových zistení danej veci najvyšší súd zastáva názor, že Rada pri aplikácii právnej normy § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. postupovala v súlade so zákonom, ako aj v súlade s ústavou a s judikatúrou ESLP, keďže právna úprava v uvedenej právnej norme je formulovaná dostatočne presne tak, že je z nej zjavná povinnosť zákonodarcom uložená, právne záväzná tak pre vysielateľov ako aj pre žalovaný správny orgán, a preto tvrdenia navrhovateľky považoval za účelové a ničím nepodložené.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že Rada postupovala a rozhodla v súlade so zákonom, keď v dôsledku naplnenia legitímneho cieľa ochrany mravnosti pri odvysielaní programu Keby bolo keby 2, dňa 27.05.2015 v čase o cca 09:53 hod. v rámci programovej služby JOJ vyvodila administratívnu zodpovednosť navrhovateľa ako vysielateľa, keďže pri klasifikovaní programu nevhodného pre vekovú hranicu maloletých do 12 rokov nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania.

Rada sa pri uplatňovaní ustanovenia § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. riadi jednotlivými klasifikačnými kritériami JSO, na základe ktorých posudzuje jednotlivý program tak, ako tomu bolo aj v danom posudzovanom prípade. Súd sa nemohol stotožniť s argumentáciou navrhovateľa, podľa ktorej sa skupiny maloletých od 12 do 15 rokov veku, v bežnom živote stretávajú s vulgárnymi a expresívnymi výrazmi a spôsob spracovania programu bol primeraný tejto vekovej skupine. Odporca dostatočným spôsobom odôvodnil nevhodnosť vysielaného obsahu a jeho scény pre vekovú skupinu maloletých od 12 rokov, riadiac sa aj zákonnou úpravou v rámci uplatňovania JSO. Zavedenie Jednotného systému označovania, ktoré je zavedené osobitným predpisom, je zakotvené v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z. a vychádza práve z potreby ochrany maloletých divákov pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na ich osobnostný vývin, a preto vychádza z potreby ochrany záujmu mravnosti chráneného Ústavou SR.

Okolnosť, že programy obsahujúce vulgárne a obscénne vyjadrovania a scény, môžu maloletí do 15 rokov vzhľadnúť aj prostredníctvom iných verejne prístupných médií, napr. prostredníctvom internetu a pod., nie je pre posúdenie povinnosti žalobcu podľa zákona č. 308/2000 Z.z. ako vysielateľa a prevádzkovateľa retransmisie, v danej veci relevantná.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa, uvedené v jeho odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu - Rady, za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia Rady č. RP/62/2015 zo dňa 10.11.2015 a postupu mu predchádzajúceho v medziach namietaných dôvodov uvedených v opravnom prostriedku navrhovateľa, vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu a z právnej úvahy uvedenej vyššie, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie a postup Rady je v súlade so zákonom, a preto uvedené rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil ako vecne správne a

zákonné.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok vo výške 500 € rozhodol súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá (v znení účinnom do 30.06.2016) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, z dikcie ktorého vyplýva, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný, v spojení s ust. § 18f (v znení účinnom od 01.07.2016). Výška poplatku bola určená podľa položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.